

# NATHALIA PISSURAT VE DÜNYANIN EN UTANÇ VERİCİ BABASI

**Nigel Smith** Nigel Smith, gazetecilik, sokak sanatçılığı, televizyon komedi programı yapımcılığı ve senaryo yazarlığı yapmıştır; geçirdiği hayati risk taşıyan beyin hastalığını konu alan ve BBC 4'te yayınlanan *Vent* adlı radyo komedisi ile ödül kazanmıştır.

Daha da önemlisi, kendisi de çocuklarını utandıran bir babadır. Tıpkı Nathalia Pissurat'ın babası gibi, üç çocuğunu acayip pantolonları, gülünç şapkaları, kötü esprileri, külstür otomobilleri, sürekli yolunu kaybetmesi ve berbat ukulele çalışısıyla durmadan mahcup etmektedir. Kahramanı Ivor Popepeace'in aksine, hayatını Noel oyuncağı esprileri yazarak kazanmamaktadır. Şimdilik.

**Özlem Yüksel** 1971'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi, D.T.C.F. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Çeşitli eğitim kurumlarında on yıl kadar yöneticilik ve İngilizce öğretmenliği yaptı. 2005'ten beri kitap çevirmenliği yapmaktadır. İngilizceden çevirdiği kitaplardan bazıları: *Camdan Kale* (Jeanette Walls, Marka, 2006); *Kan ve Petrol* (Michael Klare, Marka, 2006); *Gül, Haç ve Hilal* (Tim Willocks, Doğan Kitap, 2007); *Gecenin Anlamı* (Michael Cox, Doğan Kitap, 2008); *Asrın Vebası Narsisizm* (Jean M. Twenge, Kaknüs, 2010).



NIGEL SMITH

**Nathalia Pissurat**  
ve  
**Dünyanın En Utanç**  
**Verici Babası**

Çeviren  
Özlem Yüksel



YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - ????  
Doğan Kardeř - ????

Nathalia Pissurat ve Dñnyanın En Utanç Verici Babası / Nigel Smith  
Özgñn adı: Nathalia Buttface and The Most Embarrassing Dad in the World  
Resimleyen: Sarah Horne  
Çeviren: Özlem Yüksel

Kitap editörü: Darmin Hadzibegoviç  
Düzelti: Ömer Şişman

Grafik uygulama: Akgñl Yıldız

Baskı: Promat Basım Yayım San. ve Tic. A.Ş.  
Orhangazi Mahallesi, 1673 Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul  
Sertifika No: 12039

Çeviriye temel alınan baskı: HarperCollins *Children's Books*, Londra, 2014  
1. baskı: İstanbul, Ekim 2015  
ISBN 978-975-08-??????

© Yapı Kredi Kñltür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2014  
Sertifika No: 12334  
Text copyright © Nigel Smith 2014  
Illustrations copyright © Sarah Horne 2014

Bütün yayın hakları saklıdır.  
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında  
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kñltür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.  
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyođlu 34430 İstanbul  
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23  
<http://www.ykykultur.com.tr>  
e-posta: [ykykultur@ykykultur.com.tr](mailto:ykykultur@ykykultur.com.tr)  
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Olayların *aslında* çok ama çok daha beter olduğunu  
bilen çocuklarım Minder Tara Jayne, Bulantı Jamesy  
ile amurlu Ayakkabı Binky'ye.





## Birinci Bölüm

Dünyanın en utanç verici babası, Nathalia'yı o daha dünyaya gelmeden önce bile utandırıyordu.

Gidip annesiyle evlenmişti, değil mi ama? Doğduğu zaman bebek Nat annesinin değil babasının soyadını almıştı. Annesinin soyadı De Montfort'tu. Egzotik bir havası olan, tam bir hanım ismiydi. Nathalia De Montfort dikkate alınacak bir isimdi.

*O soyadıyla başbakan olabilirdim, diye düşünürdü Nathalia hayaller kurarken, ya da bir süpermodel. Uçan bir veteriner veya şarkı söyleyen bir beyin cerrahı. İki Nobel ödülü kazanabilirdim – bir tanesi işime heyecan kattığım için, bir tanesi de işlerin kötüye gitmesini engellediğim için.* Nathalia De Monfort aynı hafta sonu üç Michelin yıldızı, dört Oscar ile bir Grand Prix yarışı kazanabilirdi. Mars'a giden on bir yaşındaki ilk kız olabilirdi.

Babası yüzünden Nathalia De Monfort olmamıştı. Nathalia Popepeace'ti adı.

Babası sabırla, “‘Pop-piis’ diye söylenir” derdi tekrar tekrar. “Başka türlü söyleyenler olursa, onlar komik duruma düşer.”

“Onlar mı? Komik duruma ONLAR mı düşer? Hiç de öyle olmuyor, baba. Onlar hiç de komik duruma düşmezler. Bir tek ben düşerim. Gittiğim son okulda hep ben komik duruma düşmüştüm ve bu okulda da öyle olacak.”

Ama söyledikleri, yaygaracı DJ Lahana'nın sabah programının gürültüsü ve vitesin çatırtısı arasında kaybolup gitti.

Şapşal DJ, “Bugün okullar açılıyor” diye heyecanla bağırdı, sanki tatlı uykularından uyandırılıp yataklarından kaldırılan milyonlarca suratsız çocuk bilmiyormuş gibi. “Paskalya yumurtalarınızdan ayrılın ve harika bir yaz sömestrine hazırlanın. Yani yağmura, sınavlara, spor günlerine ve astım krizlerine. Ha ha ha.”

Sonra kafasız arkadaşlarıyla kahkahadan kırıldılar. Yeni okul ceketi yüzünden kaşınıp duran Nathalia, *harika bir yaz dönemi, hatırlattığın için sağ ol*, dedi içinden. *Ve bugün yeni bir okula başlayan tek çocuk benim DÜNYADA. Hepsi birbirini tanıyan çocuklarla dolu bir sınıfa girmek zorundayım. Üstelik HEPSİ gözlerini dikip bana bakacak.*

Nat, “Ne kadar utanç verici, biliyor musun baba?” diye bağırdı.

Ama babası dinlemiyordu. Hâlâ o aptal soyadı hakkında konuşup duruyordu.

“...üstelik çok da eski bir soyadıdır.”



Nathalia içinden huysuzca, *öyle olsun bakalım*, diye geçirdi. *Eskiymiş*. İçini çekti. Babası, eski olan her şey iyidir, diye düşünüyordu, düpedüz döküntü olsa bile – eski evler, eski şarkılar, Nathalia'nın büyükannesi.

Ve özellikle de, şu anda içinde okula götürüldüğü süper-döküntü eski minibüs. Gözü yeni okulunun morlu mavili formasını giymiş iki çocuğa ilişince, minibüsün bez kaplı kanepesine iyice gömüldü.

Minibüsün bir de adı vardı. Elbette vardı. Böyle gürültülü, paslı, duman saçan bir makineye ancak Dünyanın En Utanç Verici Babası isim takardı. Minibüse, Atomik Çöp Tenekesi Ned diyordu. Nathalia bunun çok aptalca olduğu kanısındaydı. Bir kere araba nükleer füzyonla değil benzinle çalışıyordu, yani atomik bir tarafı yoktu. Fakat kabul etmeliydi ki, minibüs SAHİDEN DE çöp tenekesiydi.

Annesi bir gün, tren istasyonuna gitmek için minibüse binmeyi reddetmiş, “Bu, tekerlekli bir çöp kovası” demişti. “Beni bunun içinde görürlerse, şirketimin hisseleri bir gecede yüz puan birden düşer.”

Nathalia bunun ne demek olduğunu bilmiyorsa da annesinin işinden bahsetmesine bayılıyordu. Hele babasının fırça yemesine.

Nat saatine yeniden baktıktan sonra, *yeni okula gideceğim için hiç de gergin değilim*, diye düşündü. Bu konuyu çok düşünmüş, artık okul konusunu çöz-

müştü. Meselenin popülerlik olmadığını biliyordu. SİLİK bir kız olmak istemiyordu, o kadar. Eski okulunda çoğu zaman, sınıfın arka tarafındaki bir karton kutuya saklanmak isterdi, ama kutuyu ondan önce Amy Chan diye bir kız kapmıştı. Amy Chan kesinlikle popüler DEĞİLDİ.

Arkadaş edinmek Nat'e zor geliyordu ve bunun için en çok da babasını suçluyordu. Babası hep utandırıyordu onu.

Mesela hep saçma sapan tavsiyeler veriyordu. İlkokula giderken, "Birazcık daha aralarına karış" deyip dururdu. Bir gün sınıf arkadaşları hayali arkadaşlarından konuşuyorlardı. Nat'in hayali arkadaşı yoktu ama babasının tavsiyesine uyup "aralarına karışmaya" karar verdi. Oracıkta Jenny Jenifer diye hayali bir arkadaş uydurdu. Jenny Jennifer'ın beyaz bir yüzü, uzun beyaz saçları, uzun beyaz tırnakları olduğunu ve bir panayır oyuncağının içinde yaşadığını söyledi. Herkesin sustuğunu görünce, hikâyesine daha da ısındı. Jenny Jennifer çocuk tekerlemelerini tersten söyleyebiliyordu; ancak atlıkarınca çok hızlı döndüğü zaman görülebiliyor ve -Nat burada sempati kazanmak için kozunu oynadı- yalnızca üzgün çocuklara görünüyordu.

Nat hayali arkadaş değil de KORKUNÇ BİR HAYALET yarattığını daha anlayamadan, üç kız çılglık çılgılığa kaçıp gitmişti bile.

Saçma baba tavsiyesi işte.

Ve şimdi bir yıl içinde ikinci ortaokula başlıyordu. Annesi yeni ve önemli işine daha kolay gidebil-  
sin diye taşınmak zorunda kalmışlardı. Aslında bu  
bile babasının hatasıydı. Diğer babalar gibi DOĞRU  
DÜZGÜN bir işi olsaydı, oldukları yerde kalabilirler-  
di. Nat son okulunda hiç arkadaş edinmemişti, ama  
açıkçası o okula sadece birkaç ay gitmişti ve tam da  
bir iki arkadaş edinmek üzereydi. Hatta bir kız ona,  
“Merhaba” bile demişti. Şimdi her şeye baştan baş-  
lamak zorundaydı.

Bugün zaten FECİ başlamıştı. Yataktan geç kalk-  
mıştı, çünkü babası düzgün bir babanın yapacağı  
gibi onu erken kalkmaya zorlamamıştı. Ve şimdi bu  
hurda *zimbirtının* içinde okula götürülüyordu, hem  
de etrafı... etrafı...

*Dur bir dakika, dedi içinden, etrafımdaki bütün bu  
ıvır zıvır da NE böyle?*

Gazeteler, kasalar, teller, tavalar, tencereler, am-  
puller, dergiler, yarısı boş alet çantaları, sigorta teli  
makaraları, iki patlak zıplama topu, iki tekerlekli  
olması gerekirken tek tekerlekli bir bisiklet, bir uku-  
lele, annesinin yeni saç kurutma makinesi kadar  
bile işlem yapamayan altı tane eski ve hantal bil-  
gisayar hard diski, bir kroket takımı, bir karatah-  
ta, bir beyaz tahta, on beş tane dolu ve siyah çöp  
poşeti, bir bahçe sandalyesi, bir bahçe bankı, bir

bahçe cücesi, ayakkabılar, şarap şişesi içinde bir adet mum, bir motosiklet motoru, *Çakarlı Gulyabaniler*, *Preston Kent Merkezi'nden Canlı* gibi isimleri olan uzunçalar plaklarla dolu dört kutu, üstünde hâlâ annesinin ayak izi duran tekmelenmiş kocaman bir hoparlör, kapağında uzay gemileri ya da ejderhalar ya da tanklar olan bir kutu dolusu sararmış cep kitabı, kapağında HEM uzay gemileri, HEM ejderhalar, HEM DE tanklar olan bir kutu dolusu sararmış cep kitabı, kartpostallar, lastik maskeler ve yalnızca “cisimler, tahta, çeşitli” olarak tanımlanabilecek çeşitli tahta cisimler.

Nathalia minibüsten NEFRET ediyordu. Kahvaltılık gevreğini, geç kaldıkları için minibüsün arka tarafındaki küçük masada aceleyle yemekten de nefret ediyordu. Nat, Köpek'in o tüylü –ve tatsızca fark ettiği üzere– *süt* bulaşmış kafasını kâsesinden uzak tutmaya çalışırken araba yarışı setinin parçalarının durduğu kutuyla bir dosya dolabının arasına yerleşmeye çabaladı.

Kirli camdaki yansımasına baktı ve içinden, *keşke elimde limon kokulu bir cam bezi olsaydı*, diye geçirdi. Bu minibüs sahiden de iğrençti.

İri kahverengi gözleri de camdan ona baktı. Kahverengi gözleri. İçini çekti; kimin saçları sarıyken gözleri KAHVERENGİ olurdu ki? İnsanlar hep sevip öpmeye kalkıyordu. Kafelerde oturan büyükannelerin

üzerlerine yoktu ilgi göstermekte. Iyy, hele o bıyıklı ihtiyar kadınların öpmesi yok muydu... *O bıyıkların batması yüzünden kurdeşen dökeceğim*, diye düşünürdü.

Bu da babasının suçuydu. Bu gözler *onun* gözleriydi.

Babası, “Sıkı tutun” dedi, ama sert bir fren yaptıktan sonra. Bir tanıdığını görmüştü. Buraya taşınalı daha beş dakika olmuştu ve adam şimdiden HERKESİ tanıyordu.

Nathalia masanın altından çıkarken içini çekti. Ceketini ipe dizili kırık Noel süslerine takılınca bir daha içini çekti. Gevrek kâsesinin Köpek’in başına miğfer gibi geçtiğini görünce *üçüncü* defa içini çekti. Köpek yüzünü yaladı, nefesinde köpek zaferi kokusu vardı.

Babası şimdi camdan dışarı sarkmış, gülünç bıyıkları, dardaracak pantolonları ve ters dönmüş kovaya benzeyen bir şapkası olan bir gençle konuşuyordu. *Tipik babam işte*, diye düşündü Nat. *Gençlerle konuşmayı seviyor, çünkü kendini hâlâ genç ve havalı zannediyor, ama aslında yaşlı, bu apaçık ortada. Ve bu hali çok UTANÇ VERİCİ.*

Babası genç adama bugün kızının okuldaki ilk günü olduğunu ve ne yazık ki çok utangaç olduğunu söylerken, Nat görünmemek için yerinde daha da aşağı kaydı. *ŞU ANDA tabii ki utanıyorum, seni akılsız*, dedi içinden. Babası bunun söylenecek en KÖTÜ şey olduğunu hâlâ anlamamış mıydı? Nat adı gibi bili-

yordu, babası bunu okul kapısında HERKESE söyleyecekti. Midesi bulanmaya başladı.

Babası nihayet minibüsü hareket ettirince Nat, *artık yeter, diye geçirdi içinden. Yeni okulumda HİÇ KİMSE babamla karşılaşmamalı. Bir sonraki trafik ışıklarında kapıyı açacağım ve aşağı atlayacağım. Okula koşarak gideceğim, eğer arkamdan gelecek olursa, "İmdat, tanımadığım bir adam beni takip ediyor, polis çağırın" diye bağıracam.* Belki, diye düşündü, *babam lise diplomamı alıncaya kadar hapiste kalır. Belki ben de bu arada BİR İKİ arkadaş edinirim. Onu ziyarete giderim. Muhtemelen geceleri giderim, kimseler görmeden, ama mutlaka giderim.*

Babası, Nat'ın kötü komplosundan habersiz, "Neredeyse geldik!" diye seslendi. "Trafik birazcık sıkışık, nedense geciktik galiba."

Nathalia, *doğru, dedi içinden, bir eli sürgülü kapının kolundaydı. Bir trafik lambasına yaklaşıyoruz. Bunlar da hep kırmızı yanar. Annem, belediye meclisinin bunu kasten yaptığını söylüyor, çünkü bu adamlar, kendisinininki gibi küçük hızlı otomobilleri olanların işlerine çabucak gitmesini engellemeye çalışan komünistlermiş. Annem aşırı hızdan her ceza yediğinde de bunu söylüyor gerçi.*

Nathalia minibüsün yavaşladığını hissetti. *Affedersin baba, dedi içinden, ama bugünlerde hapishaneler gayet iyiymiş. Büyükannemin dediğine göre, tatil kampı gibiymişler.*

Kapının kolunu kavradı, hızla açmaya hazırlandı. Ama tam o anda...

“Sıkı dur” diye bağırdı babası. “Kestirmeden gideceğim.”

Nathalia'nın kanı buz kesti. Dilde babasının “Kestirmeden gidiyorum” demesinden daha korkunç ancak bir iki kelime vardı.

Yıllar içindeki “kestirmeler” bir parka, alışveriş merkezine, uçak pistine, demiryolu hattına ve en unutulmazı da BAŞKA BİR ÜLKEYE varmalarıyla sonuçlanmıştı.

Nat'in kapının kolunu tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz oldu. İnmek zorundaydı. HEMEN. Bu okul farklı olacaktı. İlk gün çok önemliydi, insanın hayatının geri kalanını ilk gün belirliyordu...